

Sygnatura akt II C 990/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł Filipiak

Protokolant: sekr. sąd. Sylwia Lewy

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł.

przeciwko J. P. (1)

o zapłatę

uchyla nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w postępowaniu nakazowym w dniu 20 maja 2011 roku w sprawie o sygn. akt II Nc 69/11 i:

a) oddała powództwo,

b) zasądza od Kancelarii (...) Spółki Komandytowej z siedzibą w Ł. na rzecz J. P. (1) kwotę 8.717 (osiem tysięcy siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwie) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 990/11

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 kwietnia 2011 roku, skierowanym przeciwko J. P. (1), powód Kancelaria (...), (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w Ł., wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanego kwoty 111.515,46 zł wraz z odsetkami od dnia 1 października 2005r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 28.09.2000r. pomiędzy J. P. (1) (zamawiającym), a Zakładem (...) (wykonawcą) doszło do zawarcia umowy, na mocy której wykonawca zobowiązał się do wybudowania domu mieszkalnego jednorodzinnego, wykonania ogrodzenia oraz przyłączy. Następnie pomiędzy J. K. (1), a Zakładem Budowlanym (...) doszło do zawarcia porozumienia, na mocy którego Zakład Budowlany (...) zobowiązał się do wykonania prac określonych w umowie z dnia 28.09.2000r. zawartej pomiędzy J. P. (1) a Zakładem (...), jako podwykonawcą. Prace zostały wykonane przez podwykonawcę zgodnie z umową. W związku z zaleganiem przez pozwanego z płatnościami za wykonane roboty budowlane, wykonawca i podwykonawca umówili się, że zapłata ceny na rzecz podwykonawcy nastąpi bezpośrednio od inwestora J. P. (1).

Powód wskazał, iż w dniu 27.12.2004r. pomiędzy J. P. (1) a J. K. (1) zostało zawarte porozumienie, na mocy którego J. P. (1) oświadczył, iż jest dłużnikiem J. K. (1) (kwota zadłużenia wynosi 111.515,46 zł), uznał dług w całości i zobowiązał się uregulować należność „gotówką do kasy Zakładu Budowlanego (...) mieszczącego się w P. przy ul. (...) lub w inny uzgodniony przez strony porozumienia sposób, w terminie do dnia 30.09.2005r. wraz z ustawowymi odsetkami w

przypadku uchybienie terminowi płatności”. Następnie w dniu 13.10.2008r. zostało zawarte pomiędzy J. P. (1) a J. K. (1) kolejne porozumienie, na mocy którego J. P. (1) oświadczył, że jest dłużnikiem J. K. (1), zaś kwota zadłużenia w stosunku do J. K. (1) wynosi 111.515,46 zł. brutto i zostanie zapłacona najpóźniej do dnia 30.06.2009r.

Powód wskazał, iż posiada legitymację procesową w niniejszej sprawie, ponieważ należność dochodzona pozwem została scedowana na jego rzecz umową cesji powierniczej zawartej pomiędzy wierzycielem A. P. (1) - jako cesjonariuszem i Kancelarią (...) - jako cedentem (pozew k. 2-4)

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 20 maja 2011 r., w sprawie II Nc 69/11, w postępowaniu nakazowym, Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego J. P. (1), na rzecz strony powodowej Kancelarii (...) i Wspólnicy” spółki komandytowej z siedzibą w Ł. całą dochodzoną pozwem należność wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2005 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.011 zł tytułem kosztów procesu(nakaz zapłaty, k. 44).

Pozwany J. P. (1) wniósł w ustawowym terminie od powyższego nakazu zarzuty, zaskarżając go w całości. Wniósł o jego uchylenie, oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej. Przyznał, iż zawarł z J. K. (1) w dniu 28 września 2000 r. umowę o roboty budowlane. Podwykonawcą tej umowy, kierownikiem budowy oraz inspektorem nadzoru był A. P. (1). Zaprzeczył jednak, aby doszło do zawarcia pomiędzy nim a wykonawcą J. K. (1) umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej - A. P. (1), co podważa, w jego ocenie, skuteczność cesji wierzytelności na rzecz powoda. Umowa przelewu zawarta pomiędzy powodem a A. P. (1) jest zatem nieważna, gdyż nie mógł on skutecznie dokonać przelewu wierzytelności, która mu nie przysługuje.

Ponadto z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut dotyczący nienależytego wykonania umowy przez J. K. (1) oraz wskazał, iż na skutek potrącenia wierzytelności, przysługująca J. K. (1) wierzytelność wynikająca z umowy z dnia 28 września 2000r. i porozumienia z dnia 13 października 2008r. wygasła.

Ponadto pozwany zakwestionował wskazywany przez stronę powodową termin wymagalności świadczenia argumentując, iż zgodnie z zawartym w dniu 27 grudnia 2004r. porozumieniem dotyczącym wad budowy, miał prawo powstrzymać się z zapłatą świadczenia do czasu usunięcia wad i ustalenia wysokości wierzytelności wzajemnej (zarzuty k. 47-52).

Na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r, pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie kwoty 7.200 zł powiększonej o kwotę 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wraz z kosztem jej nadania w wysokości 2,50, zgodnie ze złożonym zestawieniem kosztów (protokół skrócony k. 556, zestawienie kosztów k 550).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2000 roku J. P. (1) zwrócił się do znajomego A. P. (1), prowadzącego działalność gospodarczą – Zakład Budowlany (...) z siedzibą przy ul (...) w P. z propozycją podjęcia się wykonania budowy budynku mieszkalnego na działce przy ulicy (...) w P. (poprzednio: (...)). A. P. (1), nie posiadający wówczas możliwości podjęcia się prac, zaproponował J. P. (1) osobę J. K. (1), który trudni się wykonywaniem prac ogólnobudowlanych i z którym łączyła go współpraca gospodarcza. W ramach prowadzonej działalności, J. K. (1) i A. P. (1) zlecali sobie wzajemnie podwykonawstwo na prowadzonych budowach (zeznania A. P. (1) k. 225-225 odw., zeznania J. K. (1) k. 180 odw.).

W dniu 28 września 2000 r. w biurze A. P. (1) pomiędzy J. P. (1) (zamawiającym), a Zakładem (...) z siedzibą w C. reprezentowanym przez J. K. (1) (właściciela zakładu) (wykonawcą) doszło do zawarcia umowy, na mocy której wykonawca zobowiązał się do wybudowania domu mieszkalnego jednorodzinnego, wykonania ogrodzenia oraz przyłączy (umowa z 28.09.2000 r. k. 21-23)

Następnie pomiędzy J. K. (1), a Zakładem Budowlanym (...) doszło do zawarcia porozumienia, na mocy którego Zakład Budowlany (...) zobowiązał się do wykonania prac określonych w umowie z dnia 28.09.2000r. zawartej pomiędzy J. P. (1) a Zakładem (...), jako podwykonawcą. Ustalenia miały charakter wyłącznie ustny. J. K. (1) i A. P. (1)

nie zawarli umowy o podwykonawstwo na piśmie (zeznania J. K. (1) k. 180, zeznania pozwanego – protokół rozprawy z 26.05.2015 r. – od 00:29:31 do 00:36:07, k. 554 odw.).

A. P. (1) pełnił również funkcję kierownika budowy (zeznania pozwanego – protokół rozprawy z 26.05.2015 r. – 00:45:04, k. 555, dziennik budowy k. 161-163).

Wszelkie sprawy dotyczące budowy były załatwiane przez pozwanego z J. K. w siedzibie firmy (...), tj. w P. przy ul. (...), gdzie J. K. (1) przyjmował klientów. W firmie (...) w latach 1991-2009 na stanowisku referenta księgowego pracowała B. L., która obsługiwała także księgowość Zakładu Budowlanego (...), przy czym odbywało się to w ramach spółki prowadzone przez B. L. z siedzibą przy ul. (...) w P.. Zdarzało się, że J. K. (1) pozostawiał B. L. dokumenty do zaksięgowania w czasie kiedy przebywała ona w siedzibie firmy (...) przy ul. (...). B. L. nie prowadziła kasy firmy (...). (zeznania pozwanego – protokół rozprawy z 26.05.2015 r. – od budowie domu zdarzało się, 00:35:08 do 00:41:49, k. 554 odw.-555, zeznania A. P. (2) k. 181-181 odw., zeznania B. L. – protokół rozprawy z 22.05.2012 r. k. 228-228 odw.).

W toku wykonywania prac przy budowie domu, w czerwcu 2002 r. zdarzało się, że J. P. (1) dokonywał wpłat z tytułu wykonania umowy z 28.09.2000 r. J. K. (1) w siedzibie firmy (...) (zeznania A. P. (2) k. 181 odw. zeznania pozwanego – protokół rozprawy 26.05.2015 r. – 01:01:55 , k. 556).

W czerwcu 2002 r. J. P. (1) przekazał na rzecz Zakładu Budowlanego (...) tytułem zaliczek na wybudowanie domu mieszkalnego przy ul. (...) kwoty 5.000 zł, 10.000 zł i 10.000 zł (kserokopie dowodów wpłat k. 32).

J. P. (1) od początku budowy zgłaszał J. K. (1) zastrzeżenia co do sposobu wykonywania robót (pismo pozwanego i A. P. (1) do J. K. (1) z 8.12.2002 r. k.77)

W rezultacie, pozwany i J. K. (1) podpisywali kolejne porozumienia, w których inwestor podnosił kolejne zarzuty co do jakości wykonywanych prac.

W szczególności, w dniu 27 grudnia 2004 r. pomiędzy J. P. (1), J. K. (1) i A. P. (1) zostało zawarte porozumienie, na mocy którego J. P. (1) oświadczył, iż jest dłużnikiem J. K. (1) (kwota zadłużenia wynosi 111.515,46 zł), uznał dług w całości i zobowiązał się zapłacić powyższą kwotę **gotówką do kasy Zakładu Budowlanego (...) mieszczącego się w P. przy ul. (...) lub w inny uzgodniony przez strony porozumienia sposób, w terminie do dnia 30.09.2005 r. wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności, nie później niż do dnia uzyskania kwot należnych z procesu toczonego przed Sądem Rejonowym w Łasku, a dotyczącym nakładów poniesionych przez A. S. na nieruchomości położoną w P.gm. D..**

Strony ustaliły, że kwota dłużna może zostać pomniejszona stosownie do treści porozumienia dotyczącego wad i usterek w przedmiotowej usłudze (budowa domu mieszkalnego przy ul. (...) w P.), czyli z opcją potrącenia wartości prac niewykonanych (lub niemożliwych do wykonania z uwagi na nieusuwalny charakter wady lub szczególną uciążliwość prac dla funkcjonowania użytkowników budynku) z ceny usługi (porozumienie z dnia 27.12.2004 r. k. 26)

W miarę ujawniania się kolejnych wad prac budowlanych, kolejne porozumienia między J. K. (1) a J. P. (1) zostały podpisane w dniach: 6 grudnia 2007 r., 13 października 2008 r.

W każdym z nich J. P. (1) oświadczył, że jest dłużnikiem J. K. (1), zaś kwota zadłużenia w stosunku do J. K. (1) wynosi 111.515,46 zł. brutto i zostanie zapłacona najpóźniej do dnia 30.06.2009 r.

J. K. (1) natomiast uznawał wady i usterek zgłaszane przez J. P. (1) w pismach i protokołach z 8.12.2002 r., 27.12.2002 r., 15.05.2005 r., 28.06.2005 r., 13.02.2006 r., 10.04.2006 r., 16.07.2006 r., 20.11.2007 r. oraz stwierdzone przez rzeczoznawcę z zakresu budownictwa i oświadczał że kwota zadłużenia J. P. wobec niego zostanie pomniejszona o wartość wad i usterek. (porozumienie z 6.12.2007 r. k. 59, porozumienie z 13.10.2008 r. k. 58)

W porozumieniu z 21 czerwca 2010 r. w nawiązaniu do porozumienia z 13 października 2010 r. J. K. (1) ponownie uznał wady i usterek zgłaszane przez J. P. w ww. pismach i oświadczył, że kwota zadłużenia J. P. wobec niego zostaje

pomniejszona o wartość wad i usterek określonych w ww. pismach, protokołach i zestawieniach (w tym wad i usterek określonych w zestawieniu z 31 maja 2010 r.), jak również o wartość wynikających z nieprawidłowości zawartych w kosztorysie (...) na przedmiocie umowy z 28.09.2000 r.).

Strony ustaliły, że należności J. P. (1) na rzecz J. K. (1) zostają pomniejszone o kwotę 132.202,72 zł, w efekcie czego J. P. nie jest dłużnikiem J. K. i jest w pełni rozliczony ze swoich zobowiązań z umowy zawartej w dniu 28.09.2000 oraz porozumienia z 13.10.2008 r.

J. K. (1) zostaje zwolniony z zobowiązań wobec J. P. z umowy zawartej w dniu 28.09.2000 r. oraz porozumienia z 13.10.2008 r.

Tytułem uzgodnionych z J. K. do końca 2010 r. prac naprawczych w budynku przy ul. (...) w P. o wartości do kwoty 5.000 zł J. P. wypłaci J. K. kwotę 5.000 zł w terminie do 30.06.2011 r. (porozumienie z 21.06.2010 r. k. 53) .

J. K. (1) nie poinformował A. P. (1) o treści porozumienia z 21.06.2010 r. (zeznania J. K. k. 180 odw.).

W dniu 28 marca 2011 r. A. P. (1) i Kancelaria (...) J. K. (3) i Wspólnicy sp.k. z siedzibą w Ł. zawarli umowę zatytułowaną „umowa cesji powierniczej”, której przedmiotem miało być przeniesienie przez A. P. (1) na Kancelarię (...) J. K. (3) i Wspólnicy Sp.k. z siedzibą w Ł. własności wierzytelności przysługującej A. P. (1) w stosunku do J. P. (1) w kwocie 111.515,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.1.2005 r., która może być pomniejszona stosownie do treści porozumienia z dnia 13.10.2008 r. o wartość wad i usterek powstałych w ramach wykonywania prac określonych umową z dnia 28.09.2000 r. zawartej pomiędzy J. P. (1) a Zakładem (...) oraz porozumienia z dnia 27.12.2004 r., na mocy którego zapłata należności miała nastąpić na rzecz Zakładu Budowlanego (...) (umowa cesji powierniczej k. 14-16).

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd pominął w całości dowody z opinii biegłego Z. S. oraz wszelkie dokumenty, które miały dotyczyć wzajemnych rozliczeń stron umowy z 28.09.2000 r. dotyczącej budowy domu jednorodzinnej przy ul. (...), jako zbędne dla rozstrzygnięcia, a to wobec uznania, że literalna wykładnia porozumienia z dnia 27 grudnia 2004 roku podpisanego przez J. P. (1), J. K. (4), A. P. (1) i A. S., nie budzi wątpliwości i pozwala na rozstrzygnięcie powództwa co do zasady, bez potrzeby wyliczania wysokości ewentualnej należności dla strony powodowej.

Jako niewiarygodne uznał Sąd zeznania J. K. (1), w których zapewniał, że w jego mniemaniu umowa z 28 września 2000 roku nie obowiązywała, ponieważ nie przystąpił on do jej wykonywania. Dokumenty podpisywane przez J. K. (1) w okresie od 2002 roku do 2010 roku nie pozostawiają wątpliwości, że J. K. (1) był zaangażowany w budowę, nawet jeśli jego firma nie wykonywała faktycznie robót, to on jako generalny wykonawca i podmiot widniejący w umowie, posiadał świadomość, że ponosi wobec J. P. odpowiedzialność za jej wykonanie. Nadto, jako profesjonalista prowadzący działalność gospodarczą, nie może zasłaniać się niewiedzą co do skutków prawnych istnienia ważnej umowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 393 k.c. regulującego umowę oświadczenie na rzecz osoby trzeciej (pactum in favorem tertii).

Przepis art. 393 § 1 k.c. stanowi, że osoba trzecia, w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia.

Dla przyjęcia konstrukcji porozumienia o świadczenie na rzecz osoby trzeciej wymagane jest wykazanie, zgodnie z art. 393 § 1 k.c., że w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem dokonane zostało zastrzeżenie, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej, która może tego żądać bezpośrednio od niego. We wskazanym przepisie chodzi

o zastrzeżenie, będące wynikiem zgody stron danego stosunku zobowiązaniowego, obejmujące ich porozumienie, że osoba trzecia nabywa uprawnienie do żądania spełnienia przyrzeczonego świadczenia. W ramach tej umowy zastrzegającym jest wierzyciel, a przyrzekającym dłużnik. Pomiedzy zastrzegającym a przyrzekającym istnieje stosunek pokrycia, pomiędzy przyrzekającym a osobą trzecią stosunek zapłaty, a pomiędzy zastrzegającym a osobą trzecią stosunek waluty, który jest bezpośrednią przyczyną tego dodatkowego zastrzeżenia umownego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 101/01, niepublikowany). Nabycie tego uprawnienia staje się definitywne po złożeniu przez osobę trzecią zastrzegającemu lub przyrzekającemu oświadczenia, że chce z tego uprawnienia skorzystać. Zastrzeżenie spełnienia świadczenia na rzecz osoby trzeciej powinno być albo wyraźnie uczynione, albo w sposób dający się wyinterpretować w zgodzie z dyrektywami wykładni oświadczeń woli, przewidzianymi w art. 65 k.c. Osoba ta musi zostać wskazana w umowie wprost lub przez postanowienia, które pozwolą na jej zidentyfikowanie. Świadczenie, które dłużnik powinien spełnić na rzecz osoby trzeciej musi być dokładnie oznaczone, ponieważ w połączeniu z oznaczeniem sposobu zachowania się dłużnika pozwala na ustalenie treści stosunku zobowiązaniowego (wyrok Sądu Najwyższego z 4.06.2013 r. sygn. akt II PK 293/12, L.)

Strona powodowa wywodziła powstanie po stronie A. P. (1) roszczenia o spełnienie świadczenia przez J. P. (1) z zapisu porozumienia z 27 grudnia 2004 r., według którego J. P. (1) miał zapłacić kwotę dłużną „gotówką do kasy Zakładu Budowlanego (...) mieszczącego się w P. przy ul. (...) lub w inny uzgodniony przez strony porozumienia sposób”.

Umowy na rzecz osoby trzeciej nie domniemywa się (art. 393 k.c.) (tak: SN w wyroku z 4.10.1984 r. II CR 329/84). Wola stron co do zastrzeżenia świadczenia na innego podmiotu niż strony umowy nie może budzić żadnych wątpliwości.

Treść czynności prawnej i zamiar stron powinny być ustalone i tłumaczone według zasad określonych w art. 65 k.c. (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1992 r., III CZP 83/92, OSNCP 1993, nr 3, poz. 24).

Podstawą interpretacji oświadczeń złożonych w formie pisemnej są w pierwszej kolejności reguły lingwistyczne, ale nie tylko, a więc także wtedy mają zastosowanie zasady wykładni wynikające z paragrafu drugiego art. 65 k.c.

Artykuł 65§ 2 KC nakazuje bowiem przy interpretacji oświadczenia woli brać pod uwagę „okoliczności, w których ono zostało złożone”, a na tym tle raczej badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na dosłownym jej brzmieniu. Przepis ten niewątpliwie pozwala sądom uwzględniać pozatekstowe okoliczności, w tym cel jaki strony miały na uwadze przy zawieraniu umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r., I CKN 815/97, OSNC 1999 nr 2, poz. 38).

W ocenie Sądu, literalne brzmienie interpretowanego odmiennie przez strony zapisu porozumienia z 27.12.2004 r. sprzeciwia się przyjęciu, że J. K. (1) i J. P. (1) dokonali umownego zastrzeżenia świadczenia na rzecz A. P. (1), skutkującego powstaniem po stronie tego ostatniego roszczenia o zapłatę.

Kwestionowany zapis stanowi jedynie opisanie sposobu i miejsca dokonania zapłaty należności przypadających J. K. (1) od J. P. (1). Podkreślenia wymaga, że mowa jest w nim o zapłacie gotówką do kasy Zakładu Budowlanego (...), nie pada sformułowanie „do rąk A. P. (1)”, czy na rzecz A. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Budowlany (...), które niewątpliwie mogłoby być traktowane jako równoznaczne z oznaczeniem osoby wierzyciela, w szczególności, gdyby zawierało literalne oświadczenie, że stanowi umowę na rzecz osoby trzeciej, albo wskazywało na powstanie po stronie A. P. (1) roszczenia o zapłatę w stosunku do powoda. Takich stwierdzeń i oświadczeń w treści porozumienia doszukać się jednak nie można, albowiem ogranicza się ono wyłącznie do wskazania sposobu zapłaty kwoty należnej J. K. (1), a nie A. P. (1).

Nadto, strony przewidziały możliwość modyfikacji ustalonego sposobu zapłaty w dowolnej chwili, co stanowi argument na poparcie słuszności przyjętego poglądu.

Charakter łączących J. P. (1), J. K. (1) i A. P. (1) relacji gospodarczych również uzasadnia ww. interpretację spornego zapisu porozumienia. Formalną siedzibą działalności gospodarczej J. K. (1) była miejscowość C., jednak faktycznie przyjmował klientów przy ul. (...), gdzie funkcjonował zakład (...). J. K. (1) przyjmował tam klientów, przekazywał dokumenty księgowej, która pracowała także u A. P. (1), tam też zostało podpisane porozumienie z 27.12.2004 r. Wreszcie, zdarzało się już wcześniej, przed grudniem 2004 r., że J. dokonywał wpłat kwot wynikających z umowy w siedzibie firmy (...).

Warto również zauważyć, że w stosunku do J. P. (1) jako podmiot zobowiązany występował tylko J. K. (1), z którym zawarł on umowę z 28.09.2000 r. Nawet jeżeli J. K. (1) powierzył część prac budowlanych, to rozliczenia między J. K. (1) a A. P. (1) dla J. P. (1) są kwestią obojętną. To bowiem J. K. (1) był stroną umowy o budowę domu jednorodzinnego.

Wreszcie, warto zauważyć, że dla ustalenia, jak strony rzeczywiście pojmowały oświadczenie woli w chwili jego złożenia może mieć znaczenie także ich postępowanie po złożeniu oświadczenia, np. sposób wykonania umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1998 r., I PKN 532/97, OSNAPiUS 1999, nr 3, poz. 81).

Po podpisaniu porozumienia z 27 grudnia 2004 r., w dalszych pisemnych ustaleniach stron występuje tylko J. K. (1), a A. P. (1) nie wykazał, aby domagał się zapłaty od J. P. (1) w związku z zapisem ww. porozumienia, nie zostało zatem przez stronę powodową udowodnione, że A. P. (1) oświadczył, że zamierza skorzystać z zastrzeżenia świadczenia na jego rzecz.

Powyższe okoliczności w sposób dobitny świadczą o tym, że między stronami doszło co najwyżej do upoważnienia osoby trzeciej do odebrania świadczenia dłużnika – J. P. (1), zwalniającego go z zobowiązania, bez kreowania na jej rzecz roszczenia o wykonanie świadczenia (tzw. niewłaściwa umowa na rzecz osoby trzeciej). W tym przypadku nie znajdują zastosowania przepisy art. 392 § 2 i 3 k.c.

Powyższa konstatacja jest równoznaczna ze stwierdzeniem braku legitymacji procesowej strony powodowej w niniejszym procesie. Skoro bowiem A. P. (1) nie uzyskał wierzycelności w stosunku do J. P. (1), nie mógł dokonać jej skutecznego przelewu na rzecz Kancelarii (...) Spółki Komandytowej w Ł., zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść na drugiego więcej praw niż sam posiada (nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet). Umowa cesji powierniczej z dnia 28 marca 2011 r. nie wywarła zamierzonego przez strony skutku.

Z powyższych przyczyn, na podstawie art. 496 k.p.c. oraz powołanych wyżej przepisów prawa, Sąd uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 20 maja 2011 r. w sprawie II Nc 69/11 i oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi stronę powodową, która przegrała sprawę w całości.

Pozwany w toku procesu korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych ponad kwotę 500 zł każdorazowej należności (postanowienie z 17.06.2011 r. k. 132).

Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego przez adwokata w wysokości 7217 zł, opłatę od zarzutów w kwocie 500 zł (k. 131 odw.) oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego Z. S. w wysokości: 500 zł (k. 244, obwołuta tomu 1), 500 zł (k. 337 odw.) – łącznie 8.717 zł.

Określając wysokość wynagrodzenia pozwanego na dwukrotność minimalnej stawki, sąd wziął pod uwagę, że pełnomocnik pozwanego był aktywny na każdym etapie procesu, odnosząc się do każdego pisma strony powodowej. Znaczny nakład pracy adwokata E. B. uzasadnia przyznanie wynagrodzenia zgodnie ze złożonym zestawieniem.

Powód przegrał proces w całości, a zatem powinien ponieść całość kosztów procesu poniesionych przez powoda. Wobec tego, na rzecz pozwanego zasądzeniu podlegała kwota 8.717 zł.